

Cena Kurjera:
W Warszawie: podana jest w nagłówku numeru wieczornego.
Na prowincji i w Cesarstwie: opłata za przesyłkę i koszt ekspedycji: rocznie rs. 3, półrocznie rs. 1 kop. 50, kwartalnie kop. 75, miesięcznie kop. 25.
 Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera przyjmowaną być nie może.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY PIĄTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Numer pojedynczy wieczorny kop. 5, poranny w dniu powszednim k. 3, w niedziele i święta k. 5.
 Dziś: Marcjan Mecz.
 Czwartek: Marka i Marcelina M.
 Piątek: Gerwazego i Protazego M.
 Sobota: Sylweryusza Pap.

Wschód słońca o godzinie 3 minut 40.
 Zachód " " 8 " 21.
 Długość dnia godzin 16 minut 41.
 Przybyło " " 9 " 3.

Wschód księżyca o godzinie 9 minut 27 r.
 Zachód " " 11 " 20 w.
 Wysokość wody na rzece Wiśle 1 cali 6.
 Dziś o godzinie 4-ej żrana ciepła 9° R.

Cena ogłoszeń:
Reklamy: za jeden wiersz pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.
Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.
Zwyczajne i małe ogłoszenia w numerach porannych, z wyjątkiem niedzielnych i świętecznych, zamieszczone nie będą.
 Ogłoszenia do Kurjera przyjmuje także Biuro Ogłoszeń Reichmana i Frendlera, ulica Senatorska nr 18.

Niedziela: Alojzego Gonzagi.
 Poniedziałek: Paulina Bisk.
 Wtorek: Agrypiny Panny M.
 Środa: Nar. św. Jana Chrzciciela.

— Numer niniejszy wyszedł z druku o godzinie 6-ej rano.

KALENDARZ.

Imiona słowiańskie.—Dziś Drogomysła, jutro Długosława.
Zgromadzenia: Posiedzenie sekcji II-ej Towarzystwa popierania przemysłu i handlu. (Lokal Towarzystwa, Ordynacka 2—godzina 10 rano.)
Wystawy: Dziewiąty dzień wystawy rolniczo-przemysłowej. (Plac Ujazdowski—od godziny 9-ej rano do 10-ej wieczorem.) — Wystawa projektów na pomnik Mickiewicza. (Sala Resursy obywatelskiej—godzina od 10-ej rano do 7-ej wieczorem.)—Wystawa prac Aleksandra Lessera. (Sala Resursy obywatelskiej—godzina od 10-ej rano do 6-ej po południu.)
Wycieczki: Szóste wycieczki konne. (Pole Mokotowskie—godzina 4 i pół po południu.)
Koncerta: Koncert nadreńskiego Towarzystwa solistów „Olk”. (Dolina Szwajcarska—godzina 7 wieczorem.)
Teatra: Teatr Wielki: dziś na korzyść damskiego Komitetu czerwonego krzyża i warszawskiego domu inwalidów: koncert orkiestry wojskowej „Lucja z Lamermooru” (akt 3-ci), scena z opery „Dinorah” i tańce perskie;—teatr Letni (w ogrodzie Saskim): dziś „Starzy kawalerowie”; jutro „Właściciel kuźni”;—teatr Nowy (przy ulicy Królewskiej): dziś „Piękna Helena” (występ pana Filleborna); jutro „Kamionka”. (Godzina 8 wieczorem.)
Teatra ogródkowe: Teatr Nowy-Świat: dziś „Emigracja chłopka”. (Godzina 8 wieczorem.)
Ogrod zoologiczny, ulica Bagatela. Otwarty codziennie od godziny 10 rano do wieczora.

Z placu wystawy.

W grupie 12-ej, tj. w dziale inwentarza—oprócz jedwabnictwa—wszystkie okazy zostały już przez sędziów obejrzone i nagrodami obdarzone.
 Ogółem wypadło medali złotych 8, srebrnych 27, brązowych 32, potwierdzeń medali złotych dawniej przyznanych 3, takichże potwierdzeń medali srebrnych 2, listów pochwalnych 18, dyplomów uznania 4, nagród pieniężnych dla wystawców 9 w sumie 1745 rs. i dla służby 215 rs., wreszcie 1 nagroda w naturze.

Na dział koni przypadają 2 medale złote, 9 srebrnych, 12 brązowych, 10 listów pochwalnych, 1 potwierdzenie medalu złotego, 1 nagroda w naturze i 6 pieniężnych w sumie 1520 rs.
 Dział bydła otrzymał 4 medale złote, 6 srebrnych, 5 brązowych, 2 listy pochwalne, 1 potwierdzenie złotego.
 Dział owiec dostał 8 med. srebr., 2 brązowe, 1 list pochw., 3 dyplomy i 1 potwierdzenie medalu złotego.
 W dziale trzody przyznano 1 medal złoty, 1 srebrny, 3 brązowe i 1 potwierdzenie medalu srebrnego.
 Na drób wypadają 4 medale brązowe, 1 potwierdzenie medalu srebrnego, 1 list pochw. i 1 nagroda w sumie 50 rs.
 Dział psów nagrodzono 4 medalami brązowymi, 2 listami pochw., 1 dyplomem i 1 nagrodą w sumie 25 rs.
 Królikarnie otrzymały trzy nagrody: 1 medal brązowy, 1 list pochw. i 100 rs.
 Pszczelarze dostali 1 medal srebrny, 1 brązowy i 1 list pochw.
 W dziale rybnym 1 medal złoty, 2 srebrne i 50 rs. nagrody.
 Z powyższej liczby Towarzystwo rolno-ekonomiczne przyznało 4 medale srebrne i 4 brązowe, a Towarzystwo gospodarze w Petersburgu 1 srebrny i 1 brązowy medal.

Główny Naczelnik kraju generał-gubernator Hurko z małżonką, byli obecni na placu wystawy podczas wycieczki włościan.

Do skromnego pawilonu drobnego przemysłu nadesłano kilka nowych, a bardzo pięknych okazów. Są to po większej części wyroby z drzewa. Stoliki okrągłe, model karocy Ludwika XIV-go, pudełka rzeźbione i ramy zwracają w ich liczbie szczególną uwagę.
 Akcje spółki udziałowej powinny więc pójść w górę.
 A na sprzedaż jest ich dość jeszcze...
 Zwiedzając wyroby włościańskie, jak płótna, kilimki, zapaski, większość podziwia ich... wygórowaną cenę.
 Tak, w istocie, te skromne i najprostszej roboty sztuki, są bardzo drogie.

Ale czy wiecie, piękne panie, iż owe 15 rublowe spódnice i 20-rublowe garnitury, służą na 10—15 lat, po upływie których jeszcze dobrze wyglądają?
 To chyba taniej, niż modna dziś satynka, która bodaj dwóch lat przetrwać nie może!

Prace mapograficzne redakcji *Inżynierji i budownictwa*, zawsze ściągają liczny zastęp widzów. Między nimi niebrak podobno nabywców. Jeżeli mapa pogładowa pani Wójciekiej pokryje koszt nakładu, inżynier Szafarkiewicz ma zamiar podjąć wydawnictwo tego rodzaju map dla gubernij ościennych.
 Warto poprzeć te naukowe usiłowania!

Od dwóch dni oglądamy na wystawie... czerwonoskórych. Są to chłopcy, ubrani w jasnopasowe bluzy i czapki, roznoszący na wysokich drążkach tablice z anonasami.
 Po parysku!

Rezultat dnia wczorajszego był świetny, świetniejszy niż spodziewano się nawet. Przeszło 18,000 osób pospieszyło na plac Ujazdowski.

Do południa ruch na wystawie był słaby, od godziny 5 tej plac zaczął się roić. O godzinie 7 ej na placu Ujazdowskim znajdowało się przeszło 12,000 osób.

Iluminacja pawilonu zakładu gazowego była świetną. Syrena jaśniała w potokach światła.

Przeszło półtora tysiąca okazów złożyli wystawcy na rzecz pogorzalców.

Dochód z wczorajszego dnia w przybliżeniu wynosił ma do 10,000 rs.

Stoliki pań przyniosły dochodu do 2,500 rs. Szczegółowe dane podamy jutro.

Do godziny 10-ej tłumy, mimo dzwonka dającego sygnał do opuszczenia placu.

Wczorajszy dzień na wystawie.

Mieliśmy tedy raz jeszcze iście europejski tłok na wystawie.
 Jeżeli cyfra 20,000 zwiedzających nie zostanie do zamknięcia osiągniętą (o czem w ostatniej chwili mieć będziemy wiadomość) to jednak z pewnością dzień wczorajszy zaliczyć będzie można do najruchliwszych.
 Ranek i południe nie zapowiadały wielkiego zbiegowiska tłumu.
 O godzinie 4-ej roje ludzi spadły nagle niemal i zalały wszystkie aleje, pawilony i najodleglejsze zakątki ujazdowskiego pola.
 Koncert czterech wirtuozów we wspólnym pawilonie dał sygnał rozpoczęcia tego wielkiego poobiedniego rautu.
 Co grali, jak grali pp. Paderewski, Michałowski, Rutkowski i Pankiewicz, na to ja z czystym sumieniem odpowiedzieć nie mogę.
 Należąc z łaski Opatrzności do płci t. zw. brzydkiej i silnej, ustępowałem nieustannie miejsca leżym jak gwiazdy na niebie przedstawicielkom płci pięknej i słabej a ustępowałem tak wytrwale, że cofając się wciąż i cofając, znalazłem się wreszcie za drzwiami pawilonu, między mozaikami włoskimi.
 Spojrzałem raz jeszcze w głąb budynku: głowa

przy głowie, gwar, wywijanie rękami i parasolkami—i rozmyślając melancholicznie nad wszechpotęgą sztuki i sztuki, oddaliłem się.
 Za mną wzbily się właśnie nad głową uprzywilejowanych pierwsze akordy uwertury z „Oberona”.
 Wystawa przybrała odświętny wygląd.
 Gdzie rzucić okiem, wszędzie jasne, ładne tualety dam, panowie z różnami na kłapach tużurków, towarzyszywa gromadnie snujące się wszędzie, powitań bez końca.
 Pierwszego i drugiego dnia wystawy przychodzili ludzie po to, by zobaczyć, jak też ona wygląda, by zwiedzić pawilony; w ubiegłą niedzielę zbiegli się tłumy korzystające z dnia świętecznego i zniżonej ceny; wczoraj przyszli wszyscy dlatego, by... swoje 30 kop. zapłacić u kasy.
 Nawet posiadacze bezpłatnych biletów rzekli się tego dnia swego przywileju...
 I oto, gdy już wszelka możliwość wtłoczenia się do któregoś z pawilonu ustała, gdy rzeczą wprost niepodobną było cośbądź widzieć i z czegośbądź korzystać, ruszyła tłumnie publiczność do halli p. Junga i do cukierni.
 Co się tam działo!
 W cukierni między 6-tą a 8-mą zabrakło... siedzeń. Wzięto się na sposób i przez drutową barjerę, oddzielającą taką od terytorjum p. Junga, zaczęto na gwałt przeszwarowywać krzesła. Goście rzeczonożego zakładu protestują, goście cukierni robią swoje—garsoni w desperacji.
 P. Tymoteusz, wspólny nasz znany, przyprowa-

dził tym razem całą swoją rodzinę: żonę, trzy córki i szwagra z małżonką, nianką i pięcioletnim bębniem.
 Na to całe towarzystwo przypadł w udziale jeden stolicek na dwie osoby, jedno krzesło silnie zakwestjonowane i jeden mazagan!
 Wybawił je z kłopotu sąsiad z sieradzkiego, który jako że nigdy na własne oczy Lewandowskiego nie widział, wyprowadził się natychmiast z całą rodziną pod estradę muzyki, aby zadość uczynić tak słuszej i naturalnej ciekawości.
 Śmiemy twierdzić, że Lewandowski w najkorzystniejszym świetle przedstawił się oczom sąsiada z sieradzkiego.
 Stał, powiadam państwu, gdyby wódz na froncie walecznego zastępu, ze smyczkiem w prawicy, miarowo wymachując nim w lewo i prawo, z czerwoną rozetką orderową na kłapie fraka, z powagą jemu właściwą na twarzy...
 — Patrzcie—mówił lud—oto Lewandowski!
 I w skupieniu słuchano. Ten i ów przytupną nogą porwany dziańskim tempo mazura. Wokoło estrady zabrakło krzesel.
 Ale pomimo tego tłoku wszędzie, pomimo niestannego napływu nowych przybyszów—nigdzie, ale to nigdzie, nie spostrzeżliśmy śladu zamieszania lub nieporządku.
 Jako przykład niech posłuży pawilon Wasilewskiego i Pilaskiego, w którym publiczność okrażać musi znane zapewne wszystkim mauzoleum wszelkich nasion, misternie wielce udekorowane.
 Wczoraj, na szczęście, znalazł się ktoś u wejścia

O godzinie 11-ej obradował komitet i delegacja obliczała kasę.

Jutro całkowity dochód odesłany będzie do Grodna.

— W dniu dzisiejszym w teatrze Wielkim danem będzie widowisko zbiorowe na dochód warszawskiego domu inwalidów, w którym znajduje przytułek 50-ciu inwalidów rodem z Królestwa Polskiego, oraz na dochód damskiego komitetu Towarzystwa czerwonego krzyża dla wspierania dymisjonowanych wojskowych i ich rodzin. Widowisko składać się będzie z oddziału wykonanego przez orkiestrę wojskowe kwaterujących w Warszawie pułków, uwertury z opery „Rienzi” Wagnera, trzeciego aktu „Lucji”, sceny z 2-go aktu opery „Dinorah” i baletu „Tańce perskie”. Orkiestrą opery dyrygować będzie p. Rebieczek, a wojskową p. Kłauziński. W części operowej dadzą się słyszeć panna Russel i p. Filippi-Myszuga.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— W ciągu stycznia i lutego r. b. z państwa rosyjskiego wywieziono: produktów żywnościowych za 30,672,000 rs. (przywieziono za 8,566,000 rs.), produktów naturalnych i materiałów nieodzownych do przemysłu za 19,511,000 rs. (za 29,224,000 rs.), zwierząt za 1,362,000 rs. (za 47,000 rs.), fabrykatów za 618,000 rs. (za 10,777,000 rs.). Wartość wywozu doszła do 52,163,000 rs., przywozu zaś do 48,614,000 rs.

— Zarząd celny wydał statystykę handlu wywozowego państwa rosyjskiego przez granicę europejską za dwa pierwsze miesiące lat 1884 i 1885-go. W styczniu r. b. wpłynęło opłat celnych 12,858,813 (w r. z. 235,402 rs.), w lutym 4,896,845, rs. (w r. z. 6,160,252), razem za dwa miesiące 7,755,658 rs., a zatem w porównaniu z r. z. więcej o 5,370,004 rs. W styczniu i lutym r. b. wywieziono za granicę towarów za 52,163,000, złota i srebra w monecie i sztabach za 1,514,000 rs., w tymże czasie importowano z zagranicy towarów za 48,614,000 rs., oraz złota i srebra za 836,000 rs.

— W końcu b. m. odbędzie się w Warszawie konferencja przedstawicieli kolei żelaznych związkowych (niemieckich i polskich), celem której będzie wprowadzenie nowych, możliwych ułatwień w komunikacji bezpośredniej, tak osobowej, jak towarowej.

— Kolej terespolska zawiadomiła, iż od d. 13-go lipca r. b. zniesiona zostanie w związku moskiewsko-warszawskim taryfa zbożowa dla ładunków pół-wagonowych i całowagonowych.

— *Warsz. dniew.* donosi, iż z polecenia Głównego Naczelnika kraju, zarząd warszawskiego okręgu komunikacji postanowił, aby telegramy o każdym nagłym przyborze wody wysyłane były z Zawichostu do wójta gminy w Górze Kalwarji, do naczelnika powiatu w Warszawie, do wójta gminy w Otwoku i do naczelników powiatów w Sochaczewie, Gostyninie, Włocławku i Nieszawie.

powtarzający nieustannie: „Proszę wchodzić na prawo!”

I owóż wszyscy szli w prawo, wychodzili na lewo i pomimo tysiąca osób, ciągnących sznurem, ani na chwilę nikt nikomu nie zatamował przejścia.

Również podczas doświadczeń termomikrofonicznych (ufl co za słowo!) publiczność nasza dała dowód już pewnej europejskiej dojrzałości.

Porządek niezakłócony panował przy kasie nieustannie obleżonej.

Bo też to cudo istotne ten nowy wynalazek dra Ochorowicza!

Znajdujemy się w salce niedużej. Dokoła ścian ławki, w środku na drutach zwieszających się z pewnej wysokości dwa, jakby blaszane kubki.

Publiczność wpuszczaną jest partjami, po osób do trzydziestu.

Chwilowa cisza przerywana szeptami konunikujących sobie wrażenia: „Co to będzie?”, „Kędy to gra?”, „Ależ to farsal!”, „Ja nic nie słyszę!”.

P. Tymoteusz nie może wytrzymać, wstaje i idzie przyłożyć ucho do otworu kubka.

— Panie dobrodzieju — objaśnia audytorjum — cicho jak makiem siał!

W tej chwili wkracza przybysz ostatni, jakiś jegomość w jasnym cylindrze i staje również przy samym aparacie.

— Czy to ten doktor? — pyta mój sąsiad. Wyprowadzam go z błędu, objaśniając zarazem znaczenie tytułu dra Ochorowicza.

Rozpoczyna się akcja. Słychać najdokładniej dźwięki fortepianu, fletu, arystonu, skrzypiec...

— W ciągu r. z. dla ogrzania i oświetlenia bu dynków, zajętych przez wojsko garnizonu warszawskiego, kasa miejska wyasygnowała za dostawę: drzewa szczapowego 32,907, węgla kamiennego 278,690 pudów, świec 3,153 pud., oleju do lamp 373 pudy, koksu 1,396 pud. i słomy 76,037 pudów.

— Z teatru i muzyki.

—b— Wznowiona wczoraj „Czartowska ława” Galasiewicza ściągnęła sporo publiczności do teatru przy ulicy Królewskiej.

Najstosowniejszy to może rodzaj utworów na scenę, która dowiodła już wymownie, że do fars francuskich nie ma odpowiedniego temperamentu, a do sztuk ludowych posiada pewien rodzaj grubszego humoru.

Mazur, krakowiak, piosneczka chłopska, stanowiąc lepszą tam udają, aniżeli fajerwerkowe koncepta paryskiej komiki.

We wczorajszym przedstawieniu, debiutował artysta teatrów prowincjonalnych p. Szadkowski, w roli Marka Lubonia.

Debiutant rekomenduje się przyzwyczajeniu, dykcją poprawną i pewnym obyciem się ze sceną; zresztą występ jego nie wykazał wybitnych zdolności.

Reżyserję swojego utworu objął autor, na czym naturalnie sztuka zyskać tylko mogła, bo przynajmniej tym razem grający mieli możliwość odwołania się do kogoś, kto dba o to co wystawia i jak wystawia.

Reformy w kierunku tej opieki nad repertuarem i nad jego wykonaniem oczekują wszyscy z niecierpliwością od nowego zwierzchnictwa artystycznego.

Potrzuje jej ta scena naglając; wie o tem każdy, kto bacznie śledzi jej stan, nie pozwalając się ludzi takimi chwilowymi polepszeniami, jak kilka pełnych przedstawień, spowodowanych napływem przyjeźdnego żywiołu.

Minie jarmark, minie wystawa, a publiczność stała, o ile na lato w mieście zostanie, wtedy tylko wróci do Małego teatru, jeżeli w nim umiętna ręka poradzi sobie z niedbalstwem i lekceważeniem wypielęgnowanem przez dotychczasowe reżyserkie rządu, jeżeli bezmyślność w tworzeniu repertuaru ustąpi jakiemuś planowi, który może nada teatrowi pewien stale określony charakter.

* Dzisiaj w teatrze Letnim „Starzy kawalerowie” z Żółkowskim.

* Występy Mierzińskiego w przyszłym tygodniu przypadają jak następuje: we wtorek w „Hugonach”, w sobotę w „Trubadurze”.

* Reżyserja dramatu i komedji zamysła wystawić dramat Ercmana i Chatriana „Bracia Rantzau”.

— Szczególna krytyka.

Nie mamy zwyczajnie dużo miejsca poświęcać modzie i rzadko bardzo dajemy o niej krótkie wzmianki; nie w celu też polemiki ze sprawozdawcą tutejszym *Kurjera porannego* na polu jego opinji w kwestjach mody, głos dziś zabieramy.

Chcielibyśmy tylko zaznaczyć, iż dotychczas u sprawozdawców tego rodzaju we wszystkich pismach europejskich, było tradycją wspominać o tuietach najpiękniejszych i opisywać je nawet, ale pod za-

Publiczność klaska, woła „brawo!” a aparat przynosi jej najwyraźniejsze podziękowania z rogu Marszałkowskiej i Pięknej. Entuzjazm dochodzi do kulminacyjnego punktu, gdy wyrazy wymawiane w odległości dziesięciu kroków od aparatu, powtarza słuchający gdzieś o trzy wiorsty najdokładniej.

Koncert zamyka arja Wallace’a, odegrana na *cornet à piston*.

Słuchacze opuszczają seans, kręcąc głowami, machając rękami, dziwiąc się i powtarzając niezliczoną ilość razy nazwisko wynalazcy.

P. Ochorowicz może być zadowolonym.

Gdybyśmy chcieli zaznaczyć każde większe zbiegowisko, musielibyśmy przepisać z wczorajszego *Kurjera* wszystkie nazwiska tych wystawców, którzy na pawilonach lub wystawach swoich zamieścili wymowne napisy: „Dochód ze sprzedaży na pogorzalców Grodna!”

Rozkupowano zwawo na lewo i na prawo.

Kwiaty rozdawane rączkami dam dobroczynnych, które się ich rozprzedażą zajęły, znikają jak marzenia, a niejeden obojętny przechodzień przystawał i sięgał do kieszeni, zatrzymany magicznym słowem: „Na pogorzalców!”

Gdyśmy o zmierzchu opuszczali wystawę, pełne tramwaje i mnóstwo dorożek i powozów dowoziło jeszcze masę osób na plac Ujazdowski.

Jak się rzekło — nie chodziło wczoraj nikomu o zwiedzenie wystawy, lecz o wzięcie w kasie biletu.

Stenio.

dnym pozorem nie krytykować tych, które gustem i elegancją dorównać im nie mogły.

Sprawozdawca *Kurjera porannego* zrywa z tą tradycją i gorszy się tem, że na wyścigach „ogól tuiet albo był nie ostatniej mody, albo niestosowny do pory roku i wyścigów”, a nawet — o zgrozo! — zauważył „wiele widocznie po zimowych wieczorkach pozostałych sukien, albo — używając warszawsko-francuskiego wyrażenia — niemożliwych”.

Pobożnie zgorszony sprawozdawca, radzi pannom bywającym na wyścigach, aby sobie sprawiły na wyścigi suknie białe muslinowe, walensjankami ubierane, jak panna L., lub tuiety satinetkowe w złote gwiazdki, jak panna K.

I pisząc to, sprawozdawca zarzeka się, że nie myśli ani podniecać próżności kobiecej, ani namawiać do zbytnich strojów, bo „przecież taką sukienką każda prawie paniienka sprawi sobie meże”.

Nie wdajemy się w krytykę tego rodzaju uwag; co o nich sądzić, każdy czytelnik sam wie najlepiej.

To tylko pewna, że tego rodzaju krytyka tuiet pojawiła się w sprawozdaniach modnych po raz pierwszy i byłoby pożądanem, żeby nie pojawiała się więcej..

— Dwaj ostatni.

Od kilku dni, na przechadzkach i po ulicach naszego miasta, zwłaszcza zaś w stronie ulicy Marszałkowskiej, spotykać można sędziwego staruszka, wyglądającego na 90 lat, ale jeszcze dobrze się trzymającego i mało pochylonego.

Marsowa jego fizjognomja, poważny, miarowy krok, oraz cała postawa, świadczą, iż pole Marsa nie obcem starcowi temu być musiało.

Jest to też istotnie pułkownik Skrodzki, weteran b. wojsk polskich z czasów księstwa warszawskiego oraz Cesarzów Aleksandra I-go i Mikołaja I-go.

Jak się dowiadujemy, pułkownik Skrodzki przybył tu dla poratowania zdrowia.

Mamy więc obecnie w Warszawie dwóch ostatnich tego stopnia oficerów, czeigodnego Fiszera i Skrodzkiego.

Wstęty, pierwszy z nich od dłuższego już czasu, z powodu słabości, nie opuszcza mieszkania.

Jest jednak nadzieja, że słabość ta zostanie wkrótce zwalczoną i że obadwaj weterani długo jeszcze przebywać będą między nami.

— Nareszeie.

W Warszawie została otwartą fabryka zabawek i gier towarzyskich.

Fabryka tylko modele s prowadza z Paryża, posługuje się zaś materiałami miejscowymi.

Zatrudniająca wyłącznie krajowców, fabryką tą zarządza sprowadzony francuski rzemieślnik-specjalista.

— Kapela włocławska.

Bawiąca obecnie w Warszawie kapela wieśniacza składa się z dwudziestu trzech członków.

Są to mieszkańcy kilku wsi parafji starozamojskiej powiatu zamojskiego.

Nauczyciel ich i dyrektor p. Namysłowski, miejscowy obywatel, pracuje nad kapelą od lat przeszło czterech.

Wszystkie instrumenta muzyczne są jego własnością.

Ponieważ muzykanci składają się wyłącznie z gospodarzy relników, nauka i próby nie mogą się odbywać inaczej, jak tylko w niedziele.

Kapela posiada całą kolekcję tańców polskich, utworu swego dyrektora.

Kapela p. Namysłowskiego grywa w dni świąteczne w kościele starozamojskim.

— Rogoziński.

W tych dniach spodziewanym jest przyjazd Rogozińskiego.

Członkowie prasy i przedstawiciele kół uczonych krzątają się, celem godnego przyjęcia tego podróżnika.

— Ze zwierzynca.

Przyjezdna publiczność tłumnie zwiedza ogród Zoologiczny.

W ostatnich dniach przybyły tam znowu różne krajowe zwierzęta i ptaki.

Ucząca się młodzież ma zatem możność obejrzenia fauny krajowej.

— Język gruziński.

Jedna z tutejszych księgarni otrzymała zlecenie zakupu dla przemysłowców łódzkich partji podręczników języka gruzińskiego.

Liczne stosunki naszego Manchesteru z Kaukazem i eksport miejscowej produkcji w te okolice, zmusza przyjmujących udział w pomienionych operacjach do zapoznania się z językiem, którego ajenci tameczni używają.

— Rozrzutność.

Od kilku dni bawi w Warszawie młodzieniec przybyły ze wai.

